

Kapitola 1

VEČERNÍ SEŠLOST

Král Gylfi byl již dvě stě šedesát čtyři dny na cestě zasněženou krajinou. Za těch dvě stě šedesát čtyři dny se ani jedinkrát nezastavil, aby se najedl či napil. Na nohou ho držela jen touha setkat se s Ódinem. A po celých dvě stě šedesát čtyři dny nepřestal myslet na tulačku. Ohromila jej svou silou a rád by ji za střetnutí potrestal, ale jak dny plynuly, postupně si uvědomoval, že jej zároveň přitahuje. Blázen! Přece si za manželku nemůže vzít ženu, o které nic neví. A stála by o něj vůbec? Najednou se před jeho zraky objevila veliká brána. Okamžitě pochopil, že je to brána Ásgardu, říše bohů. Už už se jí chystal projít, když ho hrůzostrašný zvuk přiměl se otočit. Před ním stála gigantická nestvůra s obrovskou tlamou a chtěla ho sežrat. Král Gylfi tasil meč...

„A to je pro dnešek všechno,“ zakončil své vyprávění se zářivým úsměvem skald Ulf.

Z kouta, v němž seděly děti, se okamžitě ozval nářek.

„Ne, teď ne, Ulfe. Řekni nám prosím, jestli Gylfi nestvůru porazí!“

„Setká se nakonec Gylfi s Ódinem, Ulfe?“

„Vstoupí do Valhaly, pevnosti s pěti sty čtyřiceti branami?“

„Stane se tulačka královnou, Ulfe?“

Všichni měli na jazyku spoustu otázek a čekat až do zítřka se zdálo nemožné. Plameny z ohniště uprostřed místnosti osvětlovaly jejich dychtivé obličej a odrážely se jim v očích. Takhle by dokázali vydržet celou noc: v teple se choulit jeden k druhému a poslouchat Ulfovy poutavé příběhy. Jenže bylo pozdě a skaldovi neuniklo, že muži a ženy v Leifově domě už začali sklízet mykací hřebeny i ostatní náčiní. To bylo znamení k odchodu. Užili si pěkný večer, pili, jedli, rokovali, připravili klubka vlny na tkaní, rytinami ozdobili rukojeti nástrojů a vyslechli si několik příběhů, teď však přišla chvíle, kdy se chtěli vrátit do vlastních domovů a ulehnout ke spánku. Ulf výčitkám dětí nevěnoval pozornost a otočil se k náčelníkovi vesnice a pánovi domu, Leifu Haraldsonovi. Ten byl plně zabrán do tichého hovoru s Olvirem. Ulf měl pocit, že je zaslechl vyslovit jméno Gandalfa Šíleného, než si Leif uvědomil Ulfovu přítomnost. Vstal a srdečně mu položil obě ruce na ramena.

„Děkuji ti, skalde. Díky tobě jsme opět strávili znamenity večer! Nezapomeň si u Yvir říct o džbáněk piva, misku ovesné kaše a kousek slaniny. Po takovém vyprávění si to určitě zasloužíš.“

Ohlédl se na děti, které se s reptáním zvedaly z medvědí kůže, na níž ležely.

„Vidím, že se ti je zase povedlo rozveselit,“ usmál se.

Ulf následoval očima náčelníkův pohled, který utkvěl na malém chlapci ve věku pěti či šesti let. Za tímco kolem něj bylo vše v pohybu, on sám seděl nehnutě. S doširoka otevřenýma očima a koleny pod bradou vypadal, jako by byl myšlenkami v jiném světě.

Snad ve světě, z něhož pochází, napadlo Ulfa.

Nikdo neznal Thorgalův původ a nikdo nevěděl, jak jej vlastně Leif našel a posléze adoptoval. Obě děti, které Leifovi dala Yvir, zemřely v útlém věku, a tak Leif Thorgala považoval za dar bohů. Právě tento chlapec se měl stát jeho následovníkem. Vesnice Leifa respektovala jako dobrého a spravedlivého náčelníka, který vždy dokázal zajistit blahobyt a vedl vesměs úspěšné nájezdy. Ostatně neříkalo se mu Leif Moudrý pro nic za nic. Přesto pohled na černovlasé dítě vzbuzoval určitou nedůvěru. Nebyl to konec konců Viking, a když si lidé byli jisti, že je Leif neslyší, říkali mu Bastard Thorgal. Gandalf Šílený nebyl jediný, kdo se ptal po jeho původu a kdo předpovídal, že vesnici nic dobrého nepřinese. I skald Ulf musel přes veškerý svůj obdiv k náčelníkovi uznat, že pochybnosti svých druhů sdílí. Thorgalův příběh pro něj byl darem z nebes a úžasným zdrojem inspirace, zároveň však i příliš velkou záhadou. Z celého srdce si přál, aby se Leif dožil co nejvyššího věku.

Všichni teď přicházeli Leifa pozdravit a poděkovat mu za jeho zimní pohostinnost. Dveře svého domu otevřel téměř každý večer a kolem jeho krbu se sešlo vždy alespoň dvacet nebo třicet mužů, žen a dětí. Muži vzpomínali na válečné výpravy, ženy si vyprávěly zábavné podzimní příběhy. Pilo se a všichni se hodně nasmáli. Alespoň na okamžik zapomněli na zimu, sníh a nucenou nečinnost.

Unavené děti se neochotně zvedaly a dál reptaly, zatímco se loučení protahovalo. Když konečně odešel i poslední host, vydala se Yvir k Thorgalovi, který se pořád ani nehnul. Přikryla mu záda kožešinou. Odjakživa toho malého človíčka brala jako svého syna. Syna, kterého vždy chtěla mít. Dobře věděla, jaké zvěsti o něm ve vesnici kolují, ale bylo jí to jedno. Thorgal byl prostě její a ona si byla jistá, že jednoho dne se z něj stane velký Viking a dobrý náčelník. Pokud si tedy odvykne tak často snít s otevřenýma očima.

„Thorgale... Thorgale,“ zašeptala. „Musíš se...“

Najednou jí zatřásl prudký záchvat kašle. Leif k ní přiskočil. Thorgal se probral ze své netečnosti a zvedl k ní oči.

„Yvir...“ vydechl.

Leif své ženě pomohl se posadit. I přes tlustou tuniku, zástěru a vlněnou šálu se mu zdála hubenější než jindy. Yvir nebyla nikdy příliš mohutné postavy a právě její slabé mléko nepochybně způsobilo smrt jejich dvou dětí. U Thorgala stejný problém nenastal.

Jeho nenosila pod srdcem ani neporodila, takže mléko neměla. Odkojila ho jiná žena z vesnice.

Yviřin kašel byl k neutišení, jako by se jí měly každou chvíli roztrhnout plíce. Thorgal ji vzal za ruku, ale Leif svému synovi nařídil uhasit oheň.

„Dnes v noci se lépe přikryjeme,“ řekl. „Myslím, že ten kouř jí stejně jenom škodí.“

Před vchodem stálo vždy připravené vědro s pískem. Thorgal pro ně došel a vysypal je na žhavé uhlíky. Yvir přestala kašlat, ale byla bledá a třásla se. Thorgal pozoroval svou matku a najednou jako by věděl, že zemře. Jistě ne dnes v noci, ani zítra, ale tahle zima byla určitě její poslední. Rozběhl se k ní a chtěl ji obejmout. Leif jej s klidem odstrčil.

„Nech matku, Thorgale. Musí si odpočinout.“

Někdy si o syna dělal starosti i Leif. Chlapec na podzim začal výcvik se zbraněmi a jasně ukázal, že má nadání, zejména pro lukostřelbu, jenže často býval přecitlivělý. Správný Viking nemá být ani snílek, ani citlivka. Správný Viking umí bojovat a přijímat smrt beze strachu. Vlastní i smrt svých blízkých.

Thorgal ho poslechl a lehl si na lůžko. Zachumlal se do přikrývky z vlčí kůže a zavřel oči. Ještě chvíli naslouchal hluku domu: Leifovu šepotu, napouštění teplé vody do žejdlíku, z něhož pili a v němž nechávali vodu odstát, uléhání rodičů, přikrývání kožešinami a nakonec ticho. Thorgal zadržel dech. Věděl, že jako každou noc se za chvíli vydá na další cestu a ta ho dovede na vrcholky hor, na mořské dno, do bájných kra-

jin, ke kouzelným bytostem, jako byly ty z Ulfových příběhů. Jako každou noc ovšem Thorgal také věděl, že ještě předtím se vydá na místo, o kterém žádný skald nikdy nezpíval a které se podobá hvězdám.